

чега, дето лежали две едри, умислени животни и хукнала изъ ковчега. Хукналъ следъ нея и заякътъ.

III.

Четиридесетъ дни и четиридесетъ нощи валѣло. А когато сѣкнало, водата се утекла и ковчега стигналъ суша, дѣдо Ной повикалъ баба Ноевица да му помогне да раздадатъ ушитѣ.

Напразно се сърдилъ дѣдо Ной и викалъ на животнитѣ да вървятъ въ редъ.

Всички бързали да излѣзатъ и се порадватъ на Божия свѣтъ. Зеръ додѣло имъ сѣ въ ковчега.

Зайчетата рано успѣли да взематъ чуждитѣ уши, похвалили се на ежчетата, които чакали редъ до вратата и избѣгали. Чакъ сега ежчетата разбрали, защо зайчетата били тъй весели и защо зайката имъ посочила дветѣ едри животни въ дъното на ковчега.

IV.

Когато всички животни се изпровървѣли, два чифта уши останали.

— Ами тия уши чий ли сж? — попиталъ дѣдо Ной.

Тогава отъ дъното на ковчега излѣзли две едри животни, съ наведени отъ срамъ глави и се оплакали дѣду Ною, че нѣкой открадналъ нишанчето имъ.

— Нищо, — успокоилъ ги дѣдо Ной. Вашитѣ уши си седятъ.

И той посегналъ да имъ подаде заешкитѣ уши.

— Това не сж нашитѣ уши, дѣдо, — разплакали се животнитѣ.

Много мжчно станало на ежчетата, които още не били излѣзли, за засраменитѣ и разплакани животни и обадили зайчетата.

Ядосалъ се дѣдо Ной. Повикалъ кучетата и ги проводилъ да ги догонятъ. Емнали се кучетата. Но зайчетата взели мегданъ, та кучетата не могли да ги достигнатъ.

Така зайчетата останали съ голѣмитѣ крадени уши. Съ тѣхъ сж и до днесъ.

Но кучетата отъ тогава тъй ги намразили, че сега дето ги видятъ, ги гонятъ. А хората — когато ги хванатъ — за да имъ напомнятъ кражбата, всѣкога ги държатъ за голѣмитѣ крадени уши.

Е. Кювлиевъ.